

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencle, MA v právní věci žalobce: **METALVIS, s.r.o.**, se sídlem Areál ZD 61, Babice, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 5. 2015, č. j. 29352-3/2015-900000-304.4,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí Generálního ředitelství cel ze dne 28.5.2015, č.j. 29353-3/2015-900000-304.4, jímž bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a potvrzen dodatečný platební výměr Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 10. 10. 2014, č.j. 1770-166/2014-640000-51.

I. Podstata věci

Celní úřad pro Zlínský kraj (dále jen „celní úřad“) na základě kontroly po propuštění zboží dle čl. 78 nařízení Rady (EHS) č. 2913/92 ze dne 12. 10. 1992, kterým se vydává celní kodex Společenství (dále jen „celní kodex“) a § 127 zákona č. 13/1993 Sb., celní zákon, dodatečným platebním výměrem doměřil žalobci antidumpingové clo ve výši 537.010 Kč z důvodu nepreferenčního původu zboží (spojovací materiál); spolu s doměřením cla vznikla žalobci povinnost uhradit také penále z doměřené částky ve výši 107.402 Kč. Zjištění, že žalobce v celním prohlášení, na jehož základě bylo zboží propuštěno do režimu volného oběhu, nesprávně uvedl zemi původu (Tchaj-wan namísto Čínské lidové republiky), opřel celní úřad zejména o zprávu z mise Evropského úřadu pro boj proti podvodům (dále jen „OLAF“) ze dne 9. 7. 2014, č. OF/2011/0978/B1 včetně příloh (dále jen „zpráva OLAF“).

Žalobce se proti dodatečnému platebnímu výměru odvolal, žalovaný odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí celního úřadu potvrdil.

II. Shrnutí argumentace žalobce

Žalobce namítá, že zpráva OLAF, která je stěžejním důkazem o nepreferenčním původu zboží, „...*nesplňuje podmínky a nároky kladené na zprávy OLAFU ustanovením čl. 11 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU, EURATOM) č. 883/2013 ze dne 11.9.2013 (dále jen „nařízení o OLAF“)*...“, a proto není způsobilým důkazem pro doměření cla. Ze zprávy OLAF nejsou patrná skutková zjištění či odkazy na konkrétní důkazy; nelze vysledovat vztah mezi obsahem zprávy OLAF a zbožím importovaným žalobcem. Celní úřad i žalovaný tak podle žalobce nedostatečně zjistil skutkový stav.

Podle žalobce nelze ověřit autenticitu elektronických příloh zprávy OLAF. Žalovaný ani celní úřad se nezabýval skutečným původem dováženého zboží, přestože zboží mohlo být přes území Čínské lidové republiky pouze převáženo. Žalobci nebyla předložena konečná zpráva o vyšetřování OLAF. Žalovaný hodnotil shromážděné důkazy neobjektivně „...*a původ předmětného zboží v Číně nebyl Celním úřadem pro Zlínský kraj ani Žalovaným jednoznačně prokázán.*“. Žalovaný, resp. celní úřad, nepřeložil přílohy zprávy OLAF do češtiny, nebyly dodrženy zákonné požadavky na jazyk řízení před celním úřadem a žalobce se tak nemohl seznámit s přílohami zprávy OLAF v plném rozsahu a uplatnit svá procesní práva. Zpráva OLAF, rozhodnutí celního úřadu i žalobou napadené rozhodnutí jsou nehodnotitelné a nepřezkoumatelné.

Řízení před žalovaným je vzhledem k uvedenému stíženo podstatnými vadami, zejména pro neúplné zjištění skutkového stavu a neobjektivní hodnocení důkazních prostředků, a žalobce proto navrhuje, aby zdejší soud rozhodnutí žalovaného i celního úřadu zrušil a na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí procesního stanoviska žalovaného

Žalovaný v replice zrekapituloval argumentaci, která byla obsažena již v žalobou napadeném rozhodnutí, a uvedl, že obchodní dokumentaci k jednotlivým dovozům a vývozům

v Tchaj-wanu OLAF nepřezkoumával, jelikož tyto podklady nebyly z důvodu ochrany osobních údajů poskytnuty tchajwanskými celními orgány; žalovaný dále zopakoval, že zpráva OLAF jsou přípustným důkazem (obsahují-li konkrétní údaje popírající žalobcem deklarovaný preferenční původ dováženého zboží). Stran překladu příloh zprávy OLAF žalovaný konstatoval, že zajistil překlad zprávy OLAF včetně přílohy č. 3 (zpráva AM 2012/010 (2014) S1, dále jen „příloha č. 3“) do českého jazyka s tím, že tabulkové přehledy (přílohy zprávy OLAF) byly pro žalobce dostatečně srozumitelné i bez překladu.

Žalovaný tedy navrhl, aby zdejší soud žalobu zamítl, a na tomto procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s.ř.s., podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného postupem podle § 75 odst. 1 s.ř.s.

Žaloba není důvodná.

Zdejší soud zcela úvodem konstatuje, že věci ve skutkově a právně obdobných věcech byly zdejším soudem posuzovány již v řízení vedeném u zdejšího soudu pod sp. zn. 31Af 81/2014, 31Af 17/2015, a zejména pod sp. zn. 62Af 79/2015, 62Af 80/2015, 62Af 81/2015 a 62Af 82/2015 (mezi stejnými účastníky řízení) a zdejší soud nevidí důvodů se od právních závěrů vyřčených v rozsudcích vydaných v řízeních pod výše uvedenými spisovými značkami jakkoliv významně odchylovat.

Soud se nejdříve musel vypořádat s uplatněnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností či vad předcházejícího soudního řízení.

Podle zdejšího soudu žalovaný i celní úřad v odůvodnění jednoznačně označili nosné důvody (rozhodující skutečnosti) pro závěr o nepreferenčním původu zboží ve smyslu § 102 odst. 3 a odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád; z prvostupňového rozhodnutí je zřetelně seznatelný i způsob, jakým celní úřad dospěl k závěru o čínském původu zboží (porovnáním údajů poskytnutých OLAF o transferu zboží z a na Tchaj-wan). Z odůvodnění rozhodnutí je také zřejmé, proč žalovaný nepovažoval za nutné provést důkaz výsledkem svědků, jak navrhoval žalobce. Celní úřad v odůvodnění dodatečného platebního výměru uvedl, že vyjma samotné zprávy OLAF vycházel také z přílohy č. 3 zprávy OLAF a z elektronických souborů Annex_1-Taiwan_matches_with_imports_from_China.xlsx, Annex_2-Taiwan_import_export_details_ex_customs.xls a Annex_3-Linked_consignments_ex_masterlist.xlsx. V rámci odkazů na jednotlivé elektronické soubory celní úřad vždy upřesnil umístění konkrétní informace v elektronickém souboru (číslo řádku či způsob vyhledání informace s funkcí „filtr“), elektronické soubory jsou součástí spisu a obsahují informace zmiňované celním úřadem.

Dovozuje-li žalobce nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a dodatečného platebního výměru z toho, že „*Skutečnosti uvedené ve zprávě OLAF a v jejích přílohách (včetně příloh elektronických) nelze nikterak ověřit a přezkoumat...*“, zdejší soud mu zapravdu nedává. Ustanovení čl. 11 odst. 2 nařízení o OLAF stanoví, že zprávy zpracované OLAF jsou přípustnými důkazy ve správním nebo soudním řízení, je-li jejich použití nezbytné. Zpráva OLAF, resp. její přílohy, obsahuje dostatečné a konkrétní informace pro identifikaci jednotlivých zásilek zboží a umožňuje spárování transferu čínského zboží přes Tchaj-wan s dovozy do EU, jejichž původ byl deklarován jako tchajwanský; nebylo proto nutné, aby celní úřad vyčkával až na závěrečnou zprávu OLAF (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2012, č. j. 2 Afs 41/2012–30). Ze zprávy OLAF je patrné, jakým způsobem byly informace pro zpracování zprávy OLAF včetně příloh získávány (jednání s tchajwanskými orgány a následná elektronická komunikace). Zpráva OLAF nemá charakter rozhodnutí a není nutné, aby jednotlivá zjištění byla odůvodněna; byť se zpráva OLAF charakterem podobá úřednímu záznamu, lze ji v daňovém řízení použít bez dalšího jako důkaz (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2016, č. j. 9 Afs 128/2015-60). V nyní posuzované věci obsahuje zpráva OLAF a její přílohy konkrétní zjištění, celní úřad i žalovaný konkretizoval údaje, které vzal ze zprávy OLAF v potaz a žalobou napadené rozhodnutí tak je přezkoumatelné.

Pokud jde o meritorní posouzení postupu žalovaného v rámci uplatněných žalobních bodů, zdejší soud se musel nejdříve vypořádat s námitkou žalobce, dle které zpráva OLAF nesplňuje náležitosti vymezené v čl. 11 nařízení o OLAF, a proto neměla být správními orgány v nyní posuzované věci použita při dodatečném doměření cla jako důkaz.

Podle čl. 11 odst. 1 nařízení o OLAF po dokončení vyšetřování vypracuje OLAF pod vedením generálního ředitele zprávu. V této zprávě jsou uvedeny právní základy pro vyšetřování, procesní úkony, zjištěné skutečnosti a jejich předběžná právní kvalifikace, odhadovaný finanční dopad zjištěných skutečností, dodržení procesních záruk v souladu s čl. 9 nařízení a závěry vyšetřování. Zdejší soud souhlasí se žalobcem potud, že zpráva OLAF náležitosti stanovené v nařízení o OLAF pro konečné zprávy o vyšetřování nesplňuje; ve zbytku se však již s argumentací žalobce zdejší soud neztotožňuje. Nelze přehlédnout, že zpráva OLAF není konečnou zprávou o vyšetřování. Proto není třeba tuto dílčí (či průběžnou) zprávu vyhotovenou OLAF poměřovat kritérii čl. 11 odst. 1 nařízení o OLAF. Z hlediska minimalizace zásahů do procesních práv žalobce by bylo nejvhodnější, aby celní úřad přistoupil k doměření cla až poté, kdy získá konečnou zprávu OLAF po skončeném vyšetřování, je však třeba vyšetřování a zpracovávání závěrečných zpráv OLAF zasadit do reality mezinárodních vztahů a limitů rychlosti vyšetřování OLAF.

Řádné fungování celní unie, jako jednoho z pilířů Evropské unie, je stěžejním úkolem celních orgánů a z tohoto důvodu jsou celní orgány nadány množstvím oprávnění, kterými je výrazně zasahováno do práv třetích osob. Rozsáhlé pravomoci celních orgánů nejsou bezbřehé – jedním z limitů pravomoci celních orgánů pro doměření cla je existence propadných lhůt; tak je tomu i v nyní posuzované věci, kde je stanovena propadná tříletá lhůta dle čl. 221 odst. 3 celního kodexu. Na jedné straně tak stojí požadavek na efektivní výběr cla, na straně druhé pak požadavek na alespoň minimální ochranu práv dotčených osob (zejména právní jistoty) v podobě prekluzivní tříleté lhůty. Využívání preferenčních režimů, resp. následná kontrola, vyžaduje v rámci misí OLAF aktivní správní spolupráci orgánů tvrzených

států původu; i při efektivní (rychlé) spolupráci orgánů extraunijních zemí je zřejmé, že vyšetřování vedené ze strany OLAF může od jeho zahájení do ukončení konečnou zprávou trvat i několik let. Pokud by bylo možné v daňovém řízení jako důkazu využívat pouze zpráv OLAF vyhotovených až po dokončení vyšetřování se všemi náležitostmi dle čl. 11 odst. 1 nařízení o OLAF, fakticky by tím bylo znemožněno využití většiny informací zjištěných OLAF. Často to přitom mohou být pouze zprávy OLAF, na základě kterých je clo dodatečně doměřeno a celní orgány nemají jiný zdroj informací o původu dováženého zboží (celní orgán členské země Evropské unie má pouze omezené možnosti k ověření země původu dováženého zboží).

Právě z důvodu specifického způsobu získávání informací od států a jiných nestátních subjektů stojících vně Evropské unie jsou zjištění obsažená ve zprávách OLAF (včetně elektronických příloh) přípustnými důkazy v řízení o dodatečném doměření cla bez toho, že by jednotlivá skutková zjištění musela být nadto doložena konkrétními důkazy. Takový postup je akceptovatelný, neboť práva a povinnosti OLAF jsou normována právními akty EU (nařízení o OLAF) při garanci základních práv (tedy i práva na spravedlivý proces) dotčených osob (k problematice základních práv v rámci EU se vyjádřil Ústavní soud v nálezu tzv. cukerných kvót III ze dne 8. 3. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 50/04); je sledován legitimní cíl (řádný výběr cla) a zvolený způsob je přiměřený vzhledem k omezeným možnostem získávat důkazy od subjektů stojících vně Evropské unie – požadavek, aby mimounijní subjekty poskytovaly OLAF originální písemnosti a jiné dokumenty související s vývozem či dovozem, je patrně nerealizovatelný, a proto lze akceptovat prosté sdělení ve formě tabulek a databází v elektronické podobě.

Zdejší soud proto neshledává námitku o nepoužitelnosti dílčí zprávy OLAF bez náležitostí dle čl. 11 odst. 1 nařízení o OLAF důvodnou; jestliže zpráva (byť dílčí) vyhotovená OLAF obsahuje dostatečně konkrétní a jasné závěry, na jejichž základě musel celní úřad přistoupit k doměření dovozních cel, představuje taková zpráva (byť dílčí) přípustný důkaz v řízení směřujícím k doměření cla (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 8. 2011, č. j. 1 Afs 44/2011-85).

Další námitka žalobce směřuje proti absenci důkazu o tom, že zboží propuštěné do volného oběhu rozhodnutím Celního úřadu pro Zlínský kraj ze dne 10. 4. 2012, č. j. 12CZ1364001K49DCK8, pochází z Číny, neboť „...konstatování OLAFu ve Zprávě OLAF z mise je zcela nekonkrétní, nemá žádnou vypovídací hodnotu vůči předmětnému kontrolovanému celnímu prohlášení na propuštění zboží do volného oběhu a je založeno toliko na předpokladu či domněnce, ne však na objektivním zjištění.“.

Součástí správního spisu v elektronické formě (jako příloha zprávy OLAF) je soubor Annex_3-Linked_consignments_ex_masterlist.xlsx (dále jen „soubor Annex 3“). Na řádku „103“ souboru Annex 3, na který odkazoval v odůvodnění dodatečného platebního výměru celní úřad, je ve sloupci „C“ („SAD NO“) uvedeno číslo jednací rozhodnutí Celního úřadu pro Zlínský kraj („12CZ1364001K49DCK8“); ve sloupci „D“ („SAD DATE“) je uvedeno datum vydání rozhodnutí celního úřadu (10. 4. 2012); ve sloupci „E“ („CONSIGNEE NAME“) je uvedena firma žalobce („METALVIS, s.r.o.“); ve sloupci „AD“ („DECLARED ORIGIN“, tj. deklarovaný původ) je uvedena zkratka „CN“, tj. jako země původu je označena Čínská lidová republika. Shodně soubory Annex_1-

Taiwan_matches_with_imports_from_China.xlsx (dále jen „soubor Annex 1“) a Annex_2-Taiwan_import-export_details_ex_customs.xls (dále jen „soubor Annex 2“), jak je popsáno na str. 10 dodatečného platebního výměru, ztotožňují zboží původem z Číny dle zprávy OLAF (resp. příloh) se zbožím propuštěným do volného oběhu rozhodnutím celního úřadu ze dne 10. 4. 2012, č. j. 12CZ1364001K49DCK8.

Kromě ztotožnění zboží dle rozhodnutí celního úřadu lze podpůrně odkázat také na shodu údajů v řádku „103“ souboru Annex 3 ve sloupcích „M“ („INVOICE NO“); O, P a Q (údaje o dokumentu „CERTIFICATE OF ORIGIN“); R, S, T, U a V (údaje o přepravě zboží z Tchaj-wanu do Hamburku) s údaji z listin předložených žalobcem – listina „COMMERCIAL INVOICE“ obsahuje shodné číslo dokumentu se sloupcem „M“; dokument „CERTIFICATE OF ORIGIN“ obsahuje shodné údaje se sloupci O, P a Q; konosament („Bill of Lading“) a Faktura obsahují shodné údaje se sloupci R, S, T, U a V (číslo konosamentu, datum vyplutí loď/vystavení konosamentu, číslo kontejneru, jméno loď a počáteční místo plavby). Námitka žalobce, že zpráva OLAF neobsahuje konkrétní údaje umožňující ztotožnění jím deklarovaného zboží (rozhodnutí celního úřadu ze dne 10. 4. 2012, č. j. 12CZ1364001K49DCK8), tak podle názoru zdejšího soudu není důvodná.

Ze zprávy OLAF tedy vyplývá, že byl zpochybněn původ zboží na Tchaj-wanu; v případě zpochybnění původu se na zboží hledí jako na zboží neznámého původu a preferenční sazba je tak považována za poskytnutou neprávem (*mutatis mutandis* rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2014, č. j. 1 Afs 117/2013-39). Ze souboru Annex 3 (řádek „103“, sloupec „AD“) je přitom zřejmé, že ztotožněné zboží žalobce je čínského původu. Závěry zprávy OLAF neplatí absolutně, a přestože jsou údaje ve zprávách vyhotovených OLAF nadány domněnkou pravdivosti, jedná se o domněnku vyvratitelnou (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 34/2012-64). Podle zprávy OLAF osvědčení původu vydávala tchajwanská Textilní federace s tím, že „*Před vydáním osvědčení původu se žádné kontroly neprovádí. Obchodní komory (odpovědné za vydávání osvědčení) příležitostně provádí namátkové kontroly.*“ Osvědčení původu tedy bylo vydáno Textilní federací z důvodu nesprávných údajů předložených dodavatelem žalobce (či jeho subdodavatelem) o původu zboží – v takovém případě bylo na žalobci, aby se smluvně předem zabezpečil proti riziku dodatečného výběru cla, a nelze vyžadovat po Evropské unii, resp. členském státu, aby nesl negativní důsledky jednání dodavatele žalobce (obdobně rozsudek Soudního dvora ze dne 9. 3. 2006, Beemsterboer, C-293/04). Rozporoval-li žalobce za takového stavu pravdivost skutkových zjištění dle zprávy OLAF, bylo na něm, aby prokázal jím tvrzený skutkový stav a unesl důkazní břemeno (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 8. 2011, č. j. 1 Afs 39/2011-95).

Žalobce nicméně vyjma obecného zpochybnění názoru žalovaného a celního úřadu o původu zboží v Číně žádná konkrétní skutková tvrzení o jeho skutečném původu nenabídl a zdejší soud tak dává zapravdu zjištění žalovaného, resp. celního úřadu, o čínském původu zboží, jestliže vycházel ze zprávy OLAF (a příloh), která obsahuje dostatečně určité a konkrétní údaje (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 8 Afs 33/2012-75). Žalobce návrhy výsledků svědků učiněné v podání ze dne 6. 10. 2014 („*Vyjádření ke kontrolním zjištěním – kontrola po propuštění zboží (METALVIS, s.r.o.)*“) blíže neupřesnil a neuvedl, co konkrétně má výslech nespecifikovaných svědků,

vyjma obecného tvrzení o prokázání „pravého“ původu zboží, osvětlit, a to ani v rámci řízení před zdejší soudem. Žalobce pak (ani v žalobě či v navazujících replikách) neuvedl ani to, jaká je skutečná země původu zboží (zda Tchaj-wan, nebo jiné země požívající výhod preferenčního režimu), a proto odmítnutí výsledků nelze pokládat za vadu postupu celního úřadu a žalovaného a tyto důkazy nebylo třeba nadto provádět ani v řízení před zdejší soudem.

Ani v případě žalobní argumentace směřující proti absenci příloh zprávy OLAF přeložených do českého jazyka ve správním spisu neshledává zdejší soud žalobci zapravdu. Celní úřad do spisu založil pouze úřední překlad zprávy OLAF bez vlastních příloh (vyjma prostého překladu přílohy č. 3), což podle žalobce způsobilo, že se nemohl vyjádřit k jednotlivým přílohám a uplatnit svá práva. V odůvodnění dodatečného platebního výměru celní úřad odkazuje na soubory Annex 1, 2 a 3 a na přílohu č. 3. Příloha č. 3 zprávy OLAF byla přeložena celním úřadem, a přestože se nejedná o úřední překlad, není zřejmé, jak by tímto postupem mohlo dojít k zásahu do procesních práv žalobce (což ostatně ani sám žalobce nenamítá). Soubory Annex 1, 2 a 3 jsou soubory databázového typu; podle přesvědčení zdejšího soudu nebyl žalobce poškozen na svých právech tím, že celní úřad a žalovaný nevyhověl požadavku žalobce na překlad souborů Annex 1, 2 a 3, neboť databáze v jednotlivých souborech obsahují informace (evidenční čísla jednotlivých dokumentů, čísla kontejnerů apod.) srozumitelné bez ohledu na fakt, že jednotlivé nadpisy sloupců či řádků jsou nadepsány v angličtině, a to obzvláště v nyní posuzované věci, neboť žalobce je podnikatelem dovážejícím zboží ze zahraničí a lze tak u něj předpokládat alespoň elementární znalost angličtiny. Na zbylé přílohy zprávy OLAF pak celní úřad neodkazoval, podle zdejšího soudu jakékoli informace pro případnou procesní obranu žalovaného tyto přílohy neobsahují, stejně tak žalobce na žádnou z příloh zprávy OLAF (vyjma souborů Annex 1, 2 a 3 a přílohy č. 3) co do významu pro jeho případnou argumentaci neodkázal. Nezajištění překladu těchto zbylých příloh tedy žalobcova práva rovněž nemohlo nikterak zasáhnout.

Žalovaný tedy podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Zdejší soud neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Aplikované právní předpisy Evropské unie v nyní posuzované věci jsou výkladově bezrozporné, a proto zdejší soud nepřistoupil k položení předběžné otázky Soudnímu dvoru EU.

Zdejší soud tedy dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

V. Náklady řízení

Soud rozhodl o nákladech řízení účastníků podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti, proto mu náhrada nákladů řízení nebyla soudem přiznána.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. února 2017

JUDr. Jaroslava Skoumalová
předsedkyně senátu